

Mariano Rajoy i Isabel Bonig, en un acte recent. Tot i que el president del PP té clar que ha de ser ella qui pilote el PPCV, el pes dels valencians al seu Govern i a la direcció del partit continua sent minso.

Hi hagué un temps, no massa llunyà, en què el Govern valencià tractava de parlar amb el ministre d'Hisenda i en què el ministre d'Hisenda, com qui no vol la cosa, mai no es posava al telèfon. El Govern valencià era del PPCV, i el titular de la cartera, Cristóbal Montoro.

Mariano Rajoy volia marcar distàncies. El PP va tractar de circumscriure la corrupció al País Valencià, i com a conseqüència d'això, tant el PPCV com la Generalitat Valenciana resultaven tòxics. Només Rita Barberà tenia accés directe al Govern espanyol. Rajoy no va rebre cap dirigent valencià més abans de les eleccions del 24 de maig del 2015. I a ella, que pretenia abandonar la primera línia política, va pregar-li que repetira de nou com a candidata a l'alcaldia de València, cosa que va accedir a fer.

Al seu primer Govern, Rajoy no va incloure cap valencià entre els seus ministres, i aquests, al seu torn, van designar un sol secretari d'Estat d'origen valencià: Susana Camarero, a Igualtat i Serveis Socials. Per aproximació –un xalet a Xàbia (Marina Alta) on fa anys que passa temporades llargues– constava com a valencià el ministre d'Afers Exteriors, José Manuel García-Margallo, que, no obstant això, ja no exerceix com a tal. Després de la conformació del nou Govern, el pes ploma encara ha minvat més, fins al punt que, per trobar-hi representació valenciana, cal descendir fins la direcció general de l'Institut de la Dona i per la Igualtat d'Oportunitats, que ostenta l'alcantina Lucía Cerón.

Dels 34 ministres que va tenir José María Aznar en els seus 8 anys de govern, del 1996 al 2004, va haver-n'hi tres de lligats al País Valencià: l'ex-president Eduardo Zaplana, Federico Trillo –tots dos originaris de Cartagena (Múrcia)– i el castellanenc Juan Costa. En el cas del PSOE, del 2004 al 2011, amb José Luis Rodríguez Zapatero, va haver-n'hi cinc de 39: María Teresa Fernández de la Vega –nascuda a Beneixida (Ribera Alta), però arrelada a fora–, Pedro

EFE

Solbes, Jordi Sevilla, Bernat Sòria i Leire Pajín.

El balanç amb Rajoy resulta esfereïdor: dels 23 ministres que ha nomenat d'ençà del 2011, tan sols hi havia la connexió *marinera* de García-Margallo, que a més, no tenia activitat al si del PPCV. I és que la branca valenciana del PP ha sigut convenientment apartada dels òrgans de decisió del Govern i del partit. L'ombra de la corrupció sembla tenir-ne la culpa. De fet, les visites de Rajoy al País Valencià van tenir un punt d'inflexió

a partir de l'encausament de Francisco Camps, l'any 2009. Si fins aquell moment eren reiterades, des de llavors van passar a ser esporàdiques. El *cas Gürtel* se sumava al *cas Fabra* i al *cas Brugal*, i encara havien d'esclatar el *cas Cooperació*, el *cas Emarsa*, el *cas Imelsa*, el *cas Taula* o el *cas Avialsa*, entre més.

Un dirigent del PPCV que prefereix mantenir l'anonimat afirma que la corrupció no explica només aquesta marginació. "Tampoc no hi ha tants valencians a Ferraz o a la direcció de Podem, diria

La feblesa valenciana

El 18è congrés del PP ha certificat el poc pes valencià en la direcció del partit. Al Govern espanyol tampoc no hi ha cap ministre o secretari d'Estat lligat al PPCV. El "poder valencià" de què es vantava Zaplana ha evolucionat fins a la feblesa actual, que frega la irrelevància. La corrupció n'és la causa.

Reportatge de Víctor Maceda

que és un problema estructural de la societat valenciana", argumenta, "i en el cas concret de Rajoy, majoritàriament ha situat alts funcionaris al capdavant dels ministeris, una esfera en què els valencians no anem sobrats, precisament". Amb tot, aquest representant dels populars valencians destaca que "amb Isabel Bonig s'ha incrementat la presència de Rajoy i de [María Dolores de] Cospedal, i la interlocució amb Madrid és molt més bona que no abans, el canvi ha estat radical".

Efectivament, Bonig fins i tot ha estat rebuda per Montoro, que va obrir-li les portes del seu despatx la mateixa setmana que el Govern valencià, acompanyat d'una nombrosa expedició d'empresaris, celebrava un acte al Cercle de Belles Arts de Madrid. Allà on abans imperava la comunicació, ara hi ha una comunicació en sentit doble: amb el Govern presidit per Ximo Puig i amb el PPCV, que malda per tornar al poder el més aviat possible.

"Si Isabel obté una majoria aclaparadora al congrés regional, estarà en una

posició millor per exigir més i més, perquè la seua legitimitat serà encara més gran", subratlla aquesta font. I és que Bonig va accedir a la presidència del PPCV després de la marxa d'Alberto Fabra, que va emigrar al Senat. N'era la secretària general, i seguint l'escala jeràrquica, li va tocar ocupar el càrrec, que compatibilitza amb el de síndica parlamentària. Tanmateix, no ha estat votada en un conclave, sinó que va ser proclamada per la junta directiva, integrada per uns 600 membres però a la qual no acostumen a anar-ne més d'un centenar.

Una passejada amb catifa roja?

El cap de setmana del 31 de març al 2 d'abril, el PPCV celebrarà el seu 14è congrés a València. Rajoy ha demanat "unitat" com la millor manera de recuperar el govern allà on el partit ara no mana.

En el cas valencià, la unitat sembla garantida. Bonig no té contestació interna, ni tan sols per part de María José Català, l'ex-consellera d'Educació, Cultura i Esport, que era l'altra aspirant a ocupar la presidència. Algunes veus van suggerir que el seu estil, més moderat, era més convenient a l'hora d'atreure els votants que havien emigrat a Ciutadans. En canvi, Rajoy i Cospedal van apostar per Bonig, un perfil més conservador i combatiu per a l'època tan complicada que esperava als populars valencians.

Després d'un any i mig, Bonig ha aconseguit compactar els seus i incrementar-ne els ànims. Ha acarat dues eleccions espanyoles en què el partit ha recuperat 260.000 vots al País Valencià en relació a la cita valenciana del 24 de maig del 2015. De qualsevol manera, els 920.000 vots de les eleccions estatals del 26 de juny del 2016 encara són ben lluny de les xifres obtingudes als comicis valencians del 2011 o els estatals del 2008: 1.210.000 i 1.415.000, respectivament.

"Sí, però n'hi havia que auguraven que desapareixeríem, i no ha passat això. Si ens hagueren dit que un any i mig després del Botànic ocuparíem una posició tan bona per recuperar el poder, no ens →

José Luis Bayo, militant de la ciutat de València, vol disputar el lideratge del PPCV a Isabel Bonig, però demana que el procés siga "net".

→ ho hauríem cregut", afirma el dirigent del PPCV consultat per EL TEMPS. "Gràcies a Isabel, a més, tota la militància podrà votar als congressos regionals, un avanç en la democràcia interna aprovat en el congrés del PP que cal atribuir-li a ella".

Els afiliats que podran escollir el president o presidenta regional seran aquells que estiguen al corrent de les quotes. I d'aquests, no n'hi ha molts. Després de molts anys assegurant que el partit disposava de més de 100.000 militants al País Valencià, sembla que la gran majoria

—el 95%— no paga un euro per formar part del partit. A la província de València, per exemple, només hi ha 900 persones al corrent de les quotes, que, tot i ser simbòliques, fluctuen depenent del lloc: mentre al cap i casal es paguen 36 euros anuals, en una població propera com Paterna només cal aportar-ne vuit. Amb aquestes xifres irrisòries no estranya tant el finançament il·legal reconegut per vuit empresaris en seu judicial ara fa dues setmanes, o les presumptes extraccions de diners públics per a ús del partit en empreses com Ciegsa, encarregada de construir centres escolars.

Fins el 28 de febrer, tothom que tinga deutes amb el partit haurà de saldar-los, si és que vol ser afiliat amb dret a vot. Si no, serà poca cosa més que un simpatitzant. I el 13 de març, de 18 a 21 hores, les agrupacions instal·laran urnes per escollir-ne el president o presidenta.

Bonig a banda, també hi opta José Luis Bayo, que va dirigir les Noves Generacions valencianes durant una dècada i es postula com a alternativa. Va anunciar-ho ja fa uns mesos, i ara ha encetat una campanya interna titulada

"Suma't al canvi". Bayo en tindrà prou de recollir una norantena d'avals —de gent que estiga al corrent de les quotes— per tal d'esdevenir candidat, i a continuació, haurà d'aconseguir dues fites: que Bonig no obtinga més del 50% dels vots i que ell supere el 15% a dues províncies com a mínim. En aquest cas, hi hauria una segona volta, que el cercle de la presidenta descarta per complet.

Bayo no descarta impugnar la junta directiva que va convocar el congrés, "perquè no hi havien més de 70 persones, molt lluny del 50% de quòrum que calia per convocar-lo", i es mostra indignat per la manera com es farà la votació: "Qui pot garantir que serà neta? Tenim 542 urnes, per posar-ne una a cada municipi? Hi haurà suficients interventors i presidents per a totes les meses? Qui transmetrà les dades?", es pregunta.

"Me les sé totes, perquè jo també he passat per allí", avisa, "i si es tracta de complir els estatuts, haurem de complir-los tots, no sols alguns". Bayo creu que el PPCV està "fracturat" i acusa Bonig —"una bona parlamentària, en tot cas"— de "laminar la meitat del partit". •

+ DUES CARES CATALANES I CAP NI UNA DE BALEAR

Dels 92 membres que integren el comitè executiu del PP, hi ha set valencians, sis catalans i dos balears. En els llocs preeminentes, però, tan sols n'hi ha quatre: la vice-secretària Andrea Levy, Esteban González Pons —en qualitat de portaveu popular a Brussel·les—, Alicia Sánchez-Camacho —presidenta del comitè electoral— i César Sánchez, que presideix la Diputació d'Alacant i ha estat designat secretari executiu d'una àrea menor, la de formació.

La resta de representants del PPCV, el PPC i el PP balear a l'estructura directiva del PP són vocals o formen part de la mateixa per la seua condició de ministra, en el cas de la catalana Dolors Montserrat, titular de Sanitat. Ella i Levy son les cares més visi-

Andrea Levy i Dolors Montserrat, els rostres catalans al partit i el Govern de l'Estat.

bles del PP català a Madrid, on continuen presents Jorge Moragas i José Luis Ayllón —molt pròxims a Rajoy i Soraya Sáenz de Santamaría, respectivament— i fins i tot Jorge Fernández Díaz, ex-ministre de l'Interior, a qui el complot antisobiranista no li ha passat factura, ja que continua com a vocal.

En el cas balear, la presència és encara més minsa. L'estrictament necessària, res més. Hi ha el president del partit a les Illes, Miquel Vidal, i l'ex-delegada del Govern espanyol María Salom. Rajoy tampoc no ha nomenat cap ministre balear des que és president, a diferència d'Aznar, que va nomenar Abel Matutes i

Jaume Matas. Com en el cas valencià, l'ombra de la corrupció afecta i molt el PP illenc, que es troba immers en ple procés d'elecció de nou president. L'escollit seurà al comitè executiu popular en lloc de Vidal.

Previsiblement, Isabel Bonig tampoc no tindrà problemes per continuar-hi, atès que la seua elecció com a presidenta sembla clara. A banda d'ella, de González Pons i de César Sánchez, la quota valenciana es completa amb Pedro Agramunt, Eva Ortiz i els presidents provincials d'Alacant i de València, José Ciscar i Vicente Betoret. Mentre el primer té coll avall la seua continuïtat, el segon haurà de batallar a fons per mantenir-s'hi. Delfí d'Alfonso Rus i esquitxat —de moment, només de manera col·lateral— pel cas Taula, Betoret no entusiasma Bonig, que desitja evitar problemes i vol col·locar-hi l'ex-alcalde de la Poble de Vallbona i actual portaveu del PP a la Diputació, Carmen Contelles.